

[Lis Starcke]

vil udpegning af mænd til de respektive råd ofte i urimeligt omfang finde sted.

Derfor synes denne opfordring til regeringen om at udarbejde retningslinjer, der kan sikre større ligestilling, at være på sin plads. Det er jo altså hidtil sket ved cirkulærer og opfordringer. Det er muligt, at det ikke er nok. De radikale siger i deres forslag, at tallene viser med al ønskelig tydelighed, at henstillinger og gode hensigter ikke er nok. Derfor vil vi i retsforbundet være med til at drøfte disse ting for at se, om dette forslag er udarbejdet på den rigtige måde, eller om man kan finde andre og bedre veje.

Vi vil fra retsforbundets side ikke undlade at gøre opmærksom på, at der bag den påfaldende ulige stilling ligger mange andre forhold, som det er mindst lige så vigtigt at rette op på, og her tænker jeg på, at vi endnu er meget tilbagestående med hensyn til en mere ligelig fordeling af ansvaret for de hjemlige, huslige opgaver i en tid, hvor det er sædvanligt, at begge ægtefæller er udearbejdende. Før dette rettes helt op, sådan at kvinderne ikke har dobbelt arbejdstid, kan man ikke forvente, at de har kræfter til at være mere aktive i det offentlige liv, ej heller at de når at kvalificere sig dertil.

En anden ting, der også skal nævnes, er den økonomiske side. Her synes jeg, at vi må kræve, at sambeskatningen snart hører fortiden til.

Til slut vil jeg sige, at retsforbundet ikke ønsker nogen kønsvotering, men vi vil gerne være med til at arbejde på, at kvinderne, sådan som det også blev sagt fra venstres side, selv bliver aktive, selv gør noget for at være med, for man må være klar over, at vil man være med i det politiske arbejde og være med i de offentlige opgaver, så må man være virkelig aktiv, og man må tage det slid med, der går forud, for at man senere kan få indflydelse.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil gerne takke ordførerne for deres indlæg, og specielt vil jeg gerne takke fru Lis Starcke, som fremhævede vores jubilæum i dag og også det, at netop ligestillingen er på programmet. Jeg vil godt sige, at forslaget selvfølgelig ikke er nogen tilfældighed, men for mig er det i hvert fald en tilfældighed, at det er kommet på i dag. På den anden side

så jeg tingets formand smile, da fru Lis Starcke talte, så det kan godt være, at det ikke er så tilfældigt endda, og så kan jeg jo da i samme anledning takke præsidenten, at det netop er i dag, forslaget er kommet på.

I øvrigt synes jeg, at problemet er det, som kristeligt folkepartis ordfører egentlig gav udtryk for: selvfølgelig går vi ind for ligestilling, men... Sådan er det altid, når vi diskuterer ligestilling: alle erklærer deres gode hensigter med hensyn til ligestilling, men de har bare lige de og de indvendinger.

Jeg vil godt sige om dette forslag, at det naturligvis kun er et lille skridt på vejen. Hensigten med forslaget er, ligesom hensigten med navnelovforslaget, at starte en debat og søge i det små at få noget mere ligestilling, for vi tror, at hvis vi ved de små konkrete skridt får noget mere ligestilling, så vil vi også i det store sigte få noget mere ligestilling.

Vi betragter forslag som dette som en slags medicin over for en sygdom, der skal kureres, nemlig den sygdom, der gør, at mænd og kvinder ikke er ligeligt repræsenteret i dette samfund, og vi beklager egentlig også, ligesom man jo kan gøre det i sygdomstilfælde, at det er nødvendigt at anvende en sådan medicin.

Jeg vil godt til statsministeren sige – selv om han er stærkt optaget i øjeblikket, kan jeg se, men jeg er altså nået til det lige i øjeblikket – at jeg også har erfaringer med statsministerens skrivelser, at det kan være vanskeligt at føre disse skrivelser ud i livet. Bl.a. blev på et enkelt område, som jeg kender til, nemlig det tekniske, statsministerens skrivelse medsendt i forbindelse med udpegningen af nogle personer, og det gav på det tekniske felt anledning til megen debat. Resultatet blev desværre ikke, at der kom nogle tekniske kvinder ind i den bestyrelse, der var tale om. Det var simpelt hen, fordi den eneste, man direkte kunne pege på, var så overbelastet, at hun sagde, at det kunne hun ikke. Det var i øvrigt ikke mig, jeg var af andre grunde belastet, om ikke overbelastet. Det er naturligvis svært på alle områder at finde kvinder, man kan tage med. Men jeg vil godt sige, at debatten i virkeligheden var positiv, fordi – jeg vil ikke sige, at det var første gang, disse mænd tænkte på kvinder, men det var måske første gang, de meget konkret tænkte på dem i denne sammenhæng, og jeg